

Dette værk er downloadet fra **Danskernes Historie Online**

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennytte forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Judbydelseskriſt

til

den offentlige Examen

i

—

Nibe Kathedralskole

1841.

Nibe, 1841.

Trykt hos Chr. Sal. Hyphoff.

et ved den næste gangen i 1794. holdt under en gudstjeneste i den
døde og døende Kirke, hvilket var et af de vigtigste
begivenheder i vores land, da det ikke var til at forvente, at

denne prædiken

et af de støttende med en viderhånd om at entydige det, hvilket
var en opfattelse med videnheds- og opmærksomhed, hvilket var et
præg, som gennemgik, også i andre

af hans predikene. Det er dog ved denne prædiken, hvilket er den
væsentligste, at vi findes i endelig form ved sin fulde udvej.
Det er dog dog ikke den eneste, hvilket er dog et godt eksempel
på den videnheds- og opmærksomhed, hvilket var et præg, som
med stor overbevisning kan ses i alle hans predikener.

Førerindring.

Hans Predikanter og Epigrammer, hvilket er en samling af
ved en Udgivelse i 1795, er en samling af predikene, hvilket
er en samling af predikene, hvilket er en samling af predikene,

I det sidstafvigte Åar ere Christian Falsters Satirer med
en Ushandling om Digterens Levnet og Skrifter udgivne og ved
Ummærkninger oplystet af C. Thaarup, forhen Adjunct ved den
lærde Skole i Helsingør. Udgiverens Motto, som er laant af
Umbrosius Stub:

Hans gamle Laurbærkrands sit stedse nye Blæde, er i mere end eeuw henseende anvendeligt paa dette Arbeide. Har nemlig Falster, især ved sine Satirer, selv skæret Laurbærkransen
om sin Tinding, da ere Bladene i denne Krands ligesom opfriskede
og foryngede ved en ny og smagsfuld Udgave af samme Digte. For-
staaer man derimod ved Laurbærkransen's nye Blæde nye Widnes-
byrd om Falsters Fortjenester, nye Bestraebelser for at sætte disse
i et stedse klarere Lys: da har den forudsættede Ushandling om For-
fatterens Levnet og Skrifter ogsaa Kærligen bidraget Sit til at op-
friske den gamle Laurbærkrone. I bemeldte Ushandling omtales
et Epigram over Bispe Oksien som det eneste Udgiveren bekjendte
latinistiske Mindesmærke af vor Falsters Muse. Da jeg just var i
Besiddelse af et andet latinist Digt af Falster, nemlig en metrisch
Tale, som han holdt ved sin Indvielse til Correctoratet, har jeg be-
nyttet den Lejlighed, som et Skoleprægram tilbyder; til at bringe
denne Reliquie til offentlig Kundskab. Men da et latinist Digt ikke
vil kunne nydes af Enhver, til hvem Indbydelsen udsendes, har jeg

tilføjet en Mindetale, som blev holdt i Anledning af Falsters Portrait, til hvis Anstæffelse, ligesom ogsaa til Anstæffelsen af Bisshop Thurahs, Skolen i sit Jubelsaar 1827 var bleven understøttet ved velvillige Bidrag.

Denne Tale meddeles her uforandret, og har opsyldt sin Hensigt, hvis den, i Forbindelse med Portraitet, kan fremkalde en nogenlunde livlig Forestilling om Manden,

Hvis gamle Laurbærkrands sit sted se nye Bladet. Saaledes, som jeg har skildret ham i Forhold til Skolens Ungdom, giver han sig tildeels selv tilkende i sin Indtrædelsestale, og det er den vigtigste Grund, som har bestemt mig til at offentliggjøre et Arbeid, der i flere Henseender røber den yngre Forfatter og af ham selv maaßke, i modnere Aar, var offret til Forglemmelse. Haandskriften er ikke af Falster selv, og det er hændeligt nok, at Afstriveren ikke overalt har forstået den Text, han leverer.

Distinctionstegn har jeg anbragt, hvor de være forglemte, og forandret, hvor de syntes mig urigtige. For saavidt Meningen var utvivlsom, anseer jeg det uformøndt at gjøre Regnskab herfor. Kun enkelte Exempler paa Manuskriptets Distinctionsmaade ville blive anførte i følgende Bemærkninger, hvormed jeg har troet at burde sed sage min Udgave.

V. 8. Simulac. I samme Betydning, som V. 48, 171 o. f.

- 22. *Venus is e ventis.* Formodeentlig en *Hebraismus* = *venus ventorum.*
- 41. *Quæ res tractantur.* Om F. har skrevet saaledes, ligesom ogsaa i det følgende V. *tractat*, eller om Indicativet paa begge Steder skyldes Afstriveren, tor jeg ikke afgjøre; dog helder jeg til den første Mening.
- 47. I Manuskriptet staar hic h. c., hvilket jeg anseer for en Skrivfejl.
- 54. Om Sparta her og V. 225, 240, 291 i Betydning af *munus* see Krebs's *Antibarbarus* S. 455.
- 82. I Manusk. læses uden Distinctionstegn: *sic se sentiret multis modo pergere vellet Artibus egregiis ditatam prole parentem Doctrinæ pulchra juvenem sic redderet omnem Non semel.*
- 122 og 23. Disse Vers læses i Manusk. saaledes distingverede:

Hortus Apollineus quam secum dicit ad omnes Ejus ad arboreas, quibus est amor intimus, umbras. — Amor ad umbras ligesom ad cibos aviditas s. Handii Tursel. T. 1 p. 84.

- W. 138. I Mſr. volitent. Afskriveren har neppe opfattet Sætningen rigtigt. Af det foregaaende nt er han maaske forledet til at sætte Conjunction; men Meningen synes at være: de af Nodvendighed strenge Lærere forbandes som knurvorne ic. W. 139 viser jo, at Talen er om fidus præceptor. Volitare per vota ligesom volitare per ora hos Eanius i Cic. Tusc. 1. 50. 15.
- 174. Efter lucri findes i Mſr. (.)
- 178. Efter vetustas (.)
- 179. Da Nogen maaske kunde antage pingis for en Trykfeil istedet for angis, bemærkes, at Mſr. har det førstnævnte.
- 181. I Mſr. (.) efter videtur.
- 220—21. I Mſr. saaledes: lingua renarret Amplificare tuos, quid possit numen honores.
- 243. premat læses udtrykkeligen, ikke fremat, som ellers var rimeligt.
- 276. Quod efter verba sentiendi og declarandi forekommer her og flere Steder. W. 277, 287.
- 289. metet staar tydeligt nok i Mſr. Hvis det ikke er en Skrifteil, staar altsaa denne Sætning absolut.
- 312. hic Rhodus, hic saltus. Hvorfor Forfatteren har forandret Ordsproget: hic Rhodus, hic salta, indseer jeg ikke. I meistrik Henseende var Forandringen ikke nødvendig.
- 324. I Mſr. (.) efter Mordeat.
- 331. Jubeo med Dativ her og W. 239. S. Krebs's Antabarbarus S. 292.
- 387. vota mangler i Mſr.

Thorup.

— yes, I am willing to accept

三

יְהוָה יְהוָה יְהוָה

съвест. Хората във всички градове и селища са във възстановка и съживяване на духа. Този дух е възникнал от самите хора, които са сътворили своята нова държава. Този дух е възникнал от самите хора, които са сътворили своята нова държава.

O r a t i o,

versibus hexametris composita,
quam in schola Ripensi olim habuit

CHRISTIANUS FALSTERUS,
munus Correctoris initurus.

E libello manu scripto edita.

Arma canant, quotquot delectant arma cruenta,
Et quibus ebullit circum præcordia sanguis,
Sanguineos quoties Mavors nudaverit enses,
Quis solet horrendas late dispergere mortes
Mortales inter, gremio quos Mater amoeno
Terra sovet, gestat, sustentat, denique condit.
Nos, quibus est corpus tenerum, non arma ferocis
Bellonæ, simul ac clangentia classica Martis,
Non raucos bombos et cætera tela conamur;
Ast tenues tenui carmen modulamur avena. 18

Carmen id exponat, quantum dulcedinis insit
Musarum rivis, quid nectaris inde redundet
Palladis ad gnavum cultorem, nocte dieque
Corporis et mentis qui vires advocat omnes,
Pimplæo de foute sitim ut restinguere possit.
Vos precor interea, vos omnes, quotquot adestis
Ex auditorum numeris, aperite benignas
Aures, haud secus ac avidas aperire crumeuas
Assolet Ænudis, quum foenera sentit adesse.
Sulcat Apollinæum pelagus jam nostra Minerva, 20
Explicit miti sua vela poetica vento;
Ventus is e ventis si flaverit auribus, aura

- Pergrata Zephyri, se terque quaterque beatam
 Praedicat et felix portum contingere sperat.
Quid schola? Fæx hominum, cui pectus futile, quæque
 Pro cerebro fungum gestat, pro corde peponem,
 Ore minus sano sic respondere videtur:
 „Est schola discipulis trux atque horrenda Medusa,
 Gorgoneo vultu juvenes percellere nata,
30 Est schola non secus ac antrum caligine tetra,
 Vivit ubi misere vel ter miseranda juventus
 Sub ferula dura diri rigidique magistri.
 Nonne nefas teneris tam durum imponere collis;
 Frenum atque imbellem sic enervare juventam
 Hinc gravibus studiis, illinc plagisque minisque?
 An nescis? lædunt teneros juga dura juvencos;
 Non aliter lædit studiorum longa catena
 In Phœbi claustris animis injecta tenellis.“
 Sic loquitur gens cæca nimis, sic ore profano,
40 Effutit stolidas stolido de pectore nugas,
 Nescia, quid schola sit, quæ res tractantur in illa,
 Quoque modo fidus præceptor tractat alumnos;
 Judicat idcirco de rebus Apollinis amplis,
 Ut de diverso cæcus varioque colore,
 Surdus de grato sonitu citharæque lyræque,
 Ast ego, quid scholasit, breviter monstrabo; facessat
 Hinc hominum coetus, tanta caligine mentis
 Obductus simul ac tanto glaucomate cæcus;
 Naviget Anticyram, cerebro ratione carenti
50 Hellebori succos purgantes quærat ibidem,
 Sanior ut sibi mens, melior, prudentior insit.
 Non nego, quin variis vitiis laudanda regendi
 Cæca juventutis præcordia Sparta laboret,
 Hinc, mihi crede, scholis est despiciens tanta;

Dantur enim multi doctores atque magistri,
 Qui sibi commissas a summo numine partes
 Tam tepida cura peragunt et mente remissa,
 Ut sibi prospiciant et plus sua commoda carent,
 Commoda quam querant ac emolumenta juventae.
 Illi reputant secum: querenda pecunia primum, 60
 Post nummos artes; sed Dæmon summus ab imo
 Gurgite Tartarei ponti sic prodocet illos.
 At licet his tetris vitiis persæpe laborent,
 Qui juvenes ducent sacras Heliconis ad undas,
 Non tamen hæc ipsis sunt adscribenda palæstris;
 Sed sua laus illis et gloria magna manebit.
 Non, mihi si credas, est vera palæstra Medusa
 Horrida, terrigenum quæ terret pectora, pulchra
 Penelope potius nobis est illa vocanda.
 Cedant formosæ Nymphæ, nitidæque puellæ, 70
 Egregia formæ quæ majestate coruscant.
 Cedant, quas veteres extollunt, Lesbia, Sappho,
 Cynthia, Flora, Neæra, Echo, Peneia, Tysbe,
 Atque Taira simul cum Daphne, Pamphila, Chrysis,
 Delia, Briseis, Galatea, Corinna, Catulla,
 Et quas insigni specie natura beavit.
 Pulchrior his pulchris pulcherrima nostra palæstra est,
 Plena palæstritis, Phœbi sectantibus artes, 80
 Si modo non torvis hæc adspiciatur ocellis.
 O utinam Phœbea cohors impenderet omnem
 Nymphæ, tam dulci, velut est Schola, mentis amorem!
 Sic se sentiret multis, modo pergere vellet,
 Artibus egregiis ditatam; prole parentem
 Doctrinæ pulchra juvenem sic redderet omnem,
 Non semel, at vicibus multis, hæc optima mater.
 Non antrum Phœbea domus, scrobs atque caverna est,

Vivit ubi misere moerores inter amaros
 Doctis Musarum studiis sacrata catena;
 At domus est lucis, lux in qua splendet amoena
90 Discutiens tenebras ipso de pectore spissas
 Illustransque simul præcordia cæca nitore,
 Quem pietas, doctrina dabunt et candida virtus.
 Sic sol, æquoreis quum sese tollit ab undis,
 Et novus ut sponsus thalamum relinquit Eoum,
 Cimmerias pellit tenebras, quas noctis imago
 Lurida, terribilis, terrarum induxit orbi
 Illustratque simul Phœbea lampade mundum,
 Ignea per terras radiorum spicula spargens.
 Elysium cedat, cedant et Adonidis horti,
100 Et quæcumque simul delectamenta vocantur,
 Hinc se proripiant! Fœcundus Apollinis hortus
 Musarum natis plus oblectaminis affert.
 Nonne juventuti sit ter jucunda voluptas
 In tam felice Paradiso carpere fructus?
 Fructus non vetitos, fructus pietate refertos,
 Fructus doctrina plenos fructusque suavi
 Virtutis succo sapidos? O magna voluptas!
 Arbor ibi erexit, re vera nobilis arbor,
 Cui dedit egregium præclara scientia nomen;
110 Ex hac si fructus decerpserit omnis amator
 Horti Phœbei, felicior inde recedet,
 Ac Adam, primævus homo, cum conjugè vana,
 Quum degustasset vetitos a Numine fructus:
 Accessit sapiens justusque piusque probusque;
 Discessit stupidus, malus, improbus atque nefandus,
 Numinis aeterni spoliatus imagine sancta.
 Cunetis Musarum non sic continget alumnis,
 Thœbei quotquot vescuntur fructibus horti.

- Inducti accedunt, doctique piique recedent;
 Inulti veniunt, pleni virtutis abibunt. 120
- En metamorphosis fortunatissima! pulcher
 Hortus Apollineus quam secum ducet ad omnes,
 Ejus ad arboreas quibus est amor intimus umbras.
 Non ibi nodoso stringuntur colla capistro,
 Colla nisi juvenum, qui jussa capessere nolunt,
 Omnia qui faciunt perverso pectore, quique
 Sæpe reluctantur furioso corpore, sicut
 Succussator equus, quem vix auriga gubernat,
 Ni frenis, scuticis, lorisque dometur acerbis.
- Hos ita tractari ratio sanissima suadet; 130
- Illi præceptorem, quamvis mitissimus adsit,
 In vultu tetricum compellunt ferre Catonem
 Et Rhadamantem labiis emittere vocem.
 Hi velut in dextram virgam ferulasque magistro
 Tradunt et causas ad verbera danda ministrant.
 Hinc ut morosi, crudeles atque molesti
 Difficiles, rigidi, truculenti sæpe docentes
 Fama infelici volitant per vota virorum.
 Hinc, o sancta Themis, quanta est injuria! fidus
 Fabula præceptor fit publica sæpius orbi, 140
 Alter ut Orbilius dicatur ab omnibus illis,
 Qui nec quid schola sit, nec quid præceptor, in omni
 Cognorunt vita; nonne est injuria magna?
 Ipse licet dextra virgam tam sumpserit ægre,
 Quam rationis homo prudenti præditus usu
 Contrectare velit digitis et sumere ferrum,
 Quod candens fecit flagranti Mulciber igne.
 Sic schola (de doctis est hic mihi sermo palæstris)
 Est Heliconiadum sedes genuina domusque,
 Regnat ubi pictas, doctrina et splendida virtus, 150

Quæ de flagitiis alta cervice triumphant.
 Illa juventutis non carpit sæva vigorem,
 Nec minuit vires studiis sine fine molestis.
 Nam sese exacte præceptor pectore prudens
 Ad proprium captum cuiuslibet aptat ephebi;
 Cura sed in finem hunc in primis tenditur omnis,
 Splendeat ut nitide juvenum natura, polita
 Artibus hinc variis, et moribus inde modestis.
 Est quidem, fateor, studiorum longa catena,

160 Ast observandum: labor improbus omnia vincit;

Ignavum fucos pecus a præsepibus arcent,
 Atque palæstritas ignavos casside dura
 Ex adytis abigit sanctis irata Minerva.
 Ludi nomen habet (memores estote juventæ)
 Is locus, ad juvenes quem elegit Apollo docendos,
 Quod quasi per Iudum peragi simul omnia debent.
 Non ibi verberibus duris circumsonat aura,
 Munia discipulūm nec fiant ulla coacte;
 At bene res cedit, si cedant omnia sponte.

170 Jam breviter dicam, quæ sit sententia mentis:

Est schola virtutis simul ac pietatis amatrix,
 Est diversorum studiorum sedula nutrix,
 Est plenum cornu, peramoenis fertile rebus,
 Unde sibi carpit multum respublica lueri.
 Ut ex infausta Pandoræ pyxide aperta
 Omne malum subito volitabat sicuti pennis
 Per totum mundum, si fas est credere, quicquid
 Sæpe poetarum cecinit veneranda vetustas:
 Sic, in mente tibi mera si contraria pingis,

180 Ludus ubi doctus gazas aperire latentes

Incipit, omne bonum large manare videtur
 Ad quemque statum, posuit quem numen in orbe.

Non ex Trojano tot prosiluere caballo
 Mavortis pulli, quin plures mittat Apollo
 Ex bene nutritis ad commoda publica natis.
 Hoc intellexit doctissimus ille Melanchton,
 Quem ceu communem Germania tota magistrum,
 Vocibus unitis quondam calamisque colebat.
 Namque scholam ingrediens sic est affatus alumnos
 Ore comi, gratis verbis vultuque sereno: 190
 Vos cum Præsulibus sanctis salvete verendi
 Pastores, salvete, precor, vos lumina mundi
 Vosque Professores, Doctores atque Magistri,
 Vosque Senatores et cum Prætoribus omnes
 Præfecti et quotquot respublica postulat. Eja!
 Vos iterum iterumque simul salvere peropto. —
 Quo pius hic voluit vir cunctis reddere clarum
 Et vivis velut monstrare coloribus illas
 Utilitatis opes, quas quivis colliget ordo
 Ex bene plantato Phoebei numinis horto. 200
 Hæc sunt, quæ cecinit mea Musa tenellula voce
 Languidula (languor namque occupat omnia membra)
 De sanctis, o Phoebe! tuis doctisque palæstris.
 Sed mea Musa mihi tacite quasi vellicat aurem,
 Suadens, ad memet nunc ut mea carmina flectam,
 Numinis æterni quem provida cura vocavit
 Ad Conrectoris peragendam pectora Spartam
 Fido hac in ludi Ripeusis gymnade summa.
 Ast, o summe Deus, cælumque solumque salumque
 Omnipotente tua qui solus voce creasti, 210
 O venerande Pater, solio sublimis ab alto!
 Qui facis in coelo, facis in tellure potenter:
 Quid tua prudenter designat sancta voluntas?
 Ecquis ego, tanto quem Tu dignatus honore es,

- Ut Conrectoris mandes mihi munere fungi ?
 Si Conrector ego, Rector stellantis Olympi !
 Te precor, ut sancto me semper flamme ducas
 Per totam vitam, mihi Spiritus ille propinquus
 Sit, regat et teneram misero cum pectore linguam,
- 220 Pectus ut assidue rependat, lingua renarret,
 Amplificare tuos quid possit, numen! honores
 Atque juventuti multas afferre salutes.
 Fac, pater omnipotens, quoties ego fecero gressum
 Has intra valvas ad Conrectoris agendum
 Commissam Spartam, progressus fiat ut ingens
 In pietate bonis atque artibus omnibus, unde
 Splendescant juvenes rutilantis sideris instar.
 Plantabo, venerande Deus! plantata rigabo,
 Tu solus toti dabis incrementa labori.
- 230 Ecquis ego ? sic verba sonant, Pater optime, rursus,
 Ecquis ego, tantos ut possim ferre labores ?
 En infirmus ego; sed Tu firmissimus ipse es;
 Infirmas igitur casulas tua gratia firmet!
 Infelix Morbona fugam petat atque facessat,
 Si tibi sic libitum fuerit, de corpore nostro !
 Sensim cum longo morborum agmine cedat!
 Stillent coela novos nunc in mea membra vigores !
 Sic novus, ut Phoenix, recreor, viresque resumo
 Ad bene fungendum nuper mihi munere jusso.
- 240 Ad Spartam hanc claram Tu. me, Deus alme, vocasti,
 Hoc ingens solamen erit res inter amaras,
 Rebus in afflictis hic murus aheneus esto.
 Ipse premat mundus, fremat Orcus, quisque rebellet,
 Immotus stabo, veluti Marpesia rupes.
 Cur? quia me firmum divina vocatio reddit.
 Jam mea se volvit prope delassata Minerva

Ante tuas plantas, Præsul venerabilis *Oksen!*
 Cuius ad adventum venerandum Ripa triumphat
 Lætitiis summis, ex imo pectore fundens
 Plena salutiferis verbis sanctissima vota. 250
 Namque Tibi dudum tua candida fama præivit,
 Atque Tuas raras virtutes sparsit ubique
 Inter eos, quotquot figunt habitacula Ripæ.
 Est lapis in rerum natura, nomine Magues,
 Quem sic appellant patrio de nomine Graii,
 Ad sese durum ferrum trahit ille lapillus;
 Mirentur caussas, sed non rimentur acuti
 Naturæ Mystæ, per quas hic tractus agatur.
 Sic, vir magne Dei, vigor est magneticus in Te;
 Quum tua se pietas, probitas, doctrina repandunt, 260
 Hic, quoque vides, funes spectabis amoris,
 Qui cunctos ad se dulci tractamine ducunt.
 O mihi centenis resonarent vocibus ora,
 Multifidus rueret centum per pectora Phoebus!
 Quam vellem cantare tuas, vir maxime, laudes,
 Landes convexi tacturas sidera coeli.
 Sed nostris Musis nimis est jam curta supellex,
 Curta valetudo, quia nostros incolit artus.
 Pro meritis igitur Tibi laudibus offero grates,
 Grates promeritas humili de pectore sumptas. 270
 Te Deus ut medio est, Præsul venerabilis, usus
 His ad primitias, mea queis fortuna fructur;
 Tu me (sic voluit magnus Deus ille deorum)
 Munis ad hoc clarum devoto corde vocasti.
 Tu nosti, venerande Pater, sanctissime Præsul,
 Quod non quæsierim votis hoc munus anhelis;
 Tu nosti, divina mihi quod semper amussis
 Hoc in proposito fuerit sacrata voluntas.

- Inde flaunt ad me solamina magna, redundant
280 Gaudia, lætitiae veluti de flumine stagnant.
 Tam dulces format divina vocatio motus!
 Maxime Mæcenas, Tibi quid mea Musa datura est?
 Quas referet grates tanto pro munere capto?
 Gratulor impositam mitram, mitratus ut adsis
 Inter Ripenses, sic oro, tempore longo;
 Offero præterea memori de pectore grates,
 Et promitto simul, quod sic mea vita regatur,
 Ut deus inde suum decus impetrat, atque juventus
 Hæc metet innumeros sparso de semine fructus.
- 290** Ad Te jam venio, Rector clarissime *Sirich*,
 Nuper in hac positum venerando a Præsule Sparta,
 Gratulor ex animo, precor atque ex pectore toto,
 Munus ut acceptum divino flamme plenus
 Huius ad illustris ludi bona commoda tractes.
 Tu Rector, Conrector ego, nos ambo regemus
 Hancce scholam imperio socio (res optima Mnis.)
 Tu primum concende gradum, concede secundum
 Post mihi, fraterno sic res paragetur amore.
 En Tibi sum præstq, qvid vis? en fidus Achates,
- 300** Candidus en Nisus! dubitas? en dextra fidesque,
 En pectus plenum puro candoris amore,
 Quod (si sit gratum tibi donum hoc) divido.Tecum.
 Non bene dirigitur convexi machina coeli,
 Solibus auricomis si volvitur illa duobus;
 At bene res cedet, pariterque beata vigebit,
 A ducibns regitur schola si præclara duobus,
 Tempora quod posthac nos posteriora docebunt.
 Sed vos Collegæ, vos Fratres semper amandi,
 Qui juga nobiscum trahitis communia Phœbi,
- 310** Quid vobis dicam, manet alta mente repostum;

Hic Rhodus, hic saltus, labor hic juvat imprebus omnes;
 Ergo laborandum, nec nostris viribus unquam
 Parcendum, fausto Musarum ut moenia surgant
 Diruta principio studiorum ad plurima lucra.
 Ut crescat res parva, facit id concordia dulcis,
 Sic alacres Batavi communi lemmate dicunt;
 Concordes igitur si, Fratres, vivimus omnes,
 Profecto hæc crescat Musarum planta repente
 Arboris in densem truncum celsumque cacumen,
 Cuius se late pandentia brachia fructus 320
 Præbebunt suaves ad commoda multa juvenæ.
 Idcirco infelix abeat discordia tetri
 In claustra inferni, stygiis damnata tenebris
 Mordeat atque suas æternum vinceta catenas!
 Sed veniat, semper maneat concordia felix,
 Fortunante Deo, sic fortunata manebunt
 Omnia, quæ nostris pertractabuntur alumnis.
 O vos Phoebei juvenes! vos, quotquot adestis,
 Quos sovet hæc dulcis Pallas Ripensis, alitque
 Melle Camoenarum, quibus et stipendia tradit, 330
 Jam vobis jubeo, memores estote, quid estis,
 Discipuli; idcirco submittite pectora vestra,
 Et præceptorum mandata capessite, numen
 Sic erit in studiis vestris, diriget atque
 Ad finem optatum studiorum, quicquid agetis.
 Nostras delicias, atque oblectamina nostra
 Et nostros natos sic appellabimus omnes;
 Ultra Sauromatas fugient sic et glacialem
 Oceanum, qui de virgis ferulisque loquuntur.
 In vobis vero si mens est dedita turpi 340
 Desidiæ, si vos animum monstrare rebellem
 Studetis contra doctores atque magistros:

- Tunc durum cuneum vos rite sciatis adesse,
 Quo durum contra nodum nos possumus uti.
 Denique vos omnes interrogo, pectora cara,
 Dicite, quæ vobis mens est, num vultis, ut ad vos
 Cum virga veniam vel mansuetudine miti?
 Eligite, o juvenes, quæ vobis lucra videntur.
 Quod restat: portum mea cymba poetica quærit;
- 350** Ante sed hunc portum, quem tangit nostra Camoena,
 Ad pia fundendum se præbet vota paratam.
 O defende gregem, proprio quem sanguine partum,
 Tu Deus extraxti stygiis de faucibus Orci!
 Quotquot non credunt, convertat Spiritus ille
 Sanctus, credentes corroboret, undique largos
 Nos inter tua verba ferant sanctissima fructus!
 Sic pia religio, sacra quam scriptura beato
 Sic pia lactis succo nutritivit amanter,
 In bene plantatis crescit templisque scholisque,
- 360** Sic cuiusque domus domus est sacrata Jehovahe,
 Quum sinit, ut pietas in se divina gubernet.
 Vivat Rex noster, Rex clementissimus, atque
 Regia perpetuis eingantur tempora palmis!
 Regia tota domus, domus Oldenburgica vivat,
 Et mammae o sancta tuas Rhamnusia sugat!
 Tota senatorum regni veneranda corona
 Numinis æterni justo moderamine semper
 Ducatur, sic sancta Themis versatur ubique.
 Vivat nostra cohors, quæ jam terraque marique
- 370** A patriis sævum propulsat moenibus hostem!
 Jam Bellona satis flagrantes expuit iras,
 Sævaque Terrigenum foedavit sanguine terram.
 Opprimat arma quies, nudetur casside Pallas,
 Atque caput placidum circumdet mollis oliva!

Illa dies veniat, quæ tela ligonibus aptet,
 Quæque jugum proprium Mavor tem cogit adire,
 Aurea pax veniat, pax exspectata propinquet,
 Tempora sic certe se sistent aurea nobis.
 Denique vota sonant et faustis plena salutant
 Unumquemque statum, quem sic sapientia finxit 380
 Summa Dei in regnis Borealis hisce duobus.
 Florescant cives, florescat summus et imus,
 Nemo sit exclusus, sit nemo Numinis expers
 Auxilii, sed larga Dei benedictio cunctos
 Sic beat, ut clament: o quam felicia nobis
 Tempora concedit non sat venerabile numen!
 Haec sunt, quæ nobis commanlia vota vocantur,
 Votaque jam restant specialia; Ripa meretur
 Inscribi breviter votivis hisce tabellis;
 Haec urbs namque mihi posthac præbebit amoenam 390
 Sedem, pergratos lares dulcesque penates:
 Vivat ibi summus Praefectus, Episcopus amplius,
 Atque Magistratus quid sancto nomine gaudet!
 Templæ, sacerdotes, rectores atque palæstras
 Numinis omnipotens conservet dextera tuto!
 Floreat in primis nostrum Ripense Lyceum
 Plantatæ ad placidos torrentes arboris instar,
 Quæ beat agricolam maturis tempore pomis!
 Denique quid dicam totius civibus urbis?
 Vivant et valeant! Quid illis dulcius optem? 400
 Fac Deus, ut vitam sic instituamus in orbe,
 Dum sonat hic *Hodie*, quæ vox est plena benigno
 Numinis affectu lapsi sitiente salutem,
 Ut nos cum Christo possimus vivere semper!
 Optima votorum quod sit conclusio. Dixi.

M i n d e t a l e

over

Christian Falster.

If

P. M. Thorup.

Paa hün festlige Dag i det henrindende Aar*), da Ribe Skoles forlængst bortgangne Belgjørere, Thura og Falster, ved Kunstens Tryllemagt atter viste sig indenfor disse Mure, dem de saa ofte, saa gjerne forдум oplivede med deres glædelige Nær værelse; samme Dag og Stund i det henrindende Aar, paa hvilken de nævnte Hædersmænd for hundrede Aar siden lyste Belsignelse over den af sine Rui- ner opreiste, ved deres Omsorg opreiste Skole: ansaae jeg det for min Pligt, Hoistørede! at forestille disse fra fjerne Old hidkomne Hvitidsgjester for den nulevende Slægt, en Pligt, jeg gjerne, dog ikke uden billig Undseelse paatog mig at udføre. Gjennemtrængt af dyb Erbedighed for saa udmarkede Mand, fremstillede jeg dem begge for Fe- stens Deelstagere under de Titler, som jeg formodede vare dem selv de hæreste, mit Hjerte de dyrebareste: Thura som en Ven af vor Skole; thi saaledes havde han kaldt sig, saaledes havde han viist sig, Skolens ædle, virksomme, uforanderlige Ven, dens Hæder og Stotte; og Falster — ei tog jeg i Betænkning (kulde det endog fremkalde et

*) Den 13de Januar 1827, netop Hundredaarsdagen efter Skole- bygningens Indvielse af Falster.

Smiil i den alvorlige Høitidskreds) at indføre ham under det samme Navn, han selv fandt for godt at tillægge sig i sin poetiske Indvielsestale eller hūnt saakaldede Brudevers til hans eget Bryllup med Ribe Domskole, jeg mener det betydningsfulde Navn af Skolens Brudgom. Gjerne havde jeg da tillige tolket alt det Gode og Skjonne, som begge disse Benævnelser saa træffende syntes mig at betegne; men jeg frygtede at trætte mine Tilhøreres Dyrkelsomhed og indskrænke mig derfor til en Forklaring af det første alene. Det andet forbeholdt jeg mig ved denne Skolefest*) noigtigere at udvise.

Falster fremstillede sig selv ved Rectoratets Tiltrædelse som Skolens Brudgom. Fremmedt kan dette østerlandske Billed ikke være nogen iblandt os som Udtryk for en reen, ædel og opoffrende Kærlighed til det meer eller mindre omfattende Samfund, som man af egen Drift besluttede at indvie sit hele Liv, sin Kraft og Virksomhed. Hverøfte hørte man ikke Menigheden sammenligne med en Brud, dens Lærer med Brudgommen? Stor Rigdom af Indbildningskraft, høi Grad af Fælles behøves ingenlunde til at udmale sig dette Billede som et sindrigt, skjont og vorende Symbol paa den inderligste og hjerteligste Forbindelse mellem Skole og Mester. Men hvo som känner vor Falsters Muse, vil ikke vente sig denne Skildring af ham udført med romantiske Farver. Stedse var det ham egentlig som at skjente med sin alvorligste, sin inderligste, sin dybeste Følelse. Samme halvspogende Kune, hvormed han i sit bekjendte Niimbrev skildrer den rystende, affaldige, ved Kryffen støttede Skoles ynkwardige Tilstand, en Sag,

*) Den 19de September 1827.

der desvagtet laae ham alverlig paa Hjerte, samme Lune forlader ham heller ikke her i Skildringen af hans saakalde Brud.

Ikke altfor indtagende fremtreder her Skolen som en bedaget Matrone, af mageløs Erfaring i det øgtefæbelige Liv. Tre Gange ni Mænd havde hun stjernet sin Haand, blandt hvilke vor Falster tæller sig selv som den yngste og sidste. Nogle havde hun lagt i Graven, henterede af Moie og Elid; andre havde forladt hende som den, der altfor kærligen tilmaalte dem Foden. Alligevel tilstaaer han, besynderligt nok! at denne alderstegne, huusholderiske Matrone har fænglet hans Hjerte for evigt, hvilket han især tilskriver de deilige Born, til hvem hun er Moder; og efter denne, just ikke altfor smigrende, Bekjendelse gaaer han over til Forsikringen om sin indtil Deden ubredelige Trostab.

Upaatvivligten har nu Bruden paa sin Side, hvis ikke et Dieblik fornærmet ved Grindringen om sin Alder og Vaaholdenhed, gjengjældt den unge og elskværdige Brudgoms oprigtige Erklæring. Saameget er vist thi jeg frygter, at Falsters driftige Lune skal føre mig ud over de suevrere Grundser af Nutids Belænctændighed) saa meget er vist, at Pagten maa være sluttet under de heldigste Varsler; thi det haaber jeg i disse Dieblikke at skulle kunne godtgjøre til Brudeparrets Ære,

at Falster elskede Ribe Skole, at han var, og
maatte være, elsket af den igjen.

Falster elskede Ribe Skole. Ei forstaar jeg ved dette Udtryk alene, at han var Skolemand med Liv og Sjæl, at Ungdommens videnkabelige og sedelige Dannelsse var ham det vigtigste, det kjæreste Unliggende, det som blandt alle mest stemmende overeens med hans Tilboielig-

hed, meest opfordrede hans Evner og Kræfter til begejstret og begejstrende Virksomhed. Vistnu harde han med sand Tilbeielighed oposfret sig til dette Fag; men denne Tilbeielighed kunde han ved enhver Skole have fulgt og fundet tilfredsstillet og, som det maatte synes, i hioeste Grad ved den Skole tilfredsstillet, hvor de færreste Hindringer mødte hans rastløse Bestræbelser, de fleste Hjælpe-midler frembede sig til disses Understøttelse og kraftige Be-fordring. Og sandelig den Skole havde han ikke paa dette Sted forefundet. Nei, Falster elskede Ribe Skole, udkaa-rede den med Forkjærlighed blandt alle dens Søstre.

Jeg veed, der findes de, som ville mene, at jeg her blotter hos Manden, hvis Beundrer jeg er, en Daarlighed, som det vilde være hensigtsmæssigere at forfolge, saafremt han virkelig besad den; dog en saadan Dom frygter jeg ikke at møde i denne oplyste og ædeltænkende Forsamling. Her er neppe nogen, som falder det Daarlighed, at det ene Menneskes Tilbeielighed faengsles af en Gjenstand, som i den Andens Øine synes at besidde siden eller ingen Til-lokkelse. Er det Daarlighed, at Danmarks Søn elsker sit Fødeland fremfor det meest velsignede blandt Jordklodens Lande? Enhver, som har Hjerte, fjender og erkjender Fe-lsens Uafhængighed af Klogstabens Regnekunst; han dra-ger ikke en Tilbeielighed i Twivl, fordi den vender sig til en anden Side, end Ere, Magt, Rigdom, Skjønhed, eller hvad der iovrigt bestemmer Forfængelighedens, Egennyttness, Sandselighedens, ja selv den retsindige, men folde Forstands velberegnede Balg.

Og Held for Samfundet, at der gives en saadan, ofte uforklarlig, Tilbeielighed, som man betegner med Navnet Lyst. Den er Roden, hvoraf den sunde, kraftige Livs-plante i enhver Skikkelse fremspirer. Hvor den først, maa

Stee tilfældigvis, har udspredt de fine Trevler, slutter den sig stedse inderligere til den nærende Muld og lader sig til sidst ikke losvive uden Fare for at standses i sin Frugtbarhed, at mistrives og henvisne, vandt den endog ved Flytning et lykkeligere Jordsmøn, en blidere Himmellegn. Saaledes hang Falsters Lilboielighed ved Ribe Skole; den elskede han, som Fjeldets Son elster sit Barndoms Hjem, som Moderen sit eneste Barn, — ja hvorfør ikke betjene mig af Billedet paa den ædlest og inderligste Lilboielighed, det han selv ved sin Indvielse anvendte? den elskede han med en Brudgoms Omhed for sit Hjertes Udkaarede.

Ei vil jeg til Beviiis for denne hans Kjærlighed til Skolen beraabe mig paa den Ridkjærhed og Iver, den Flid og Omsorg, han udviste i dens hele Bestyrelse; dermed skulde jeg kun bevise hans Kjærlighed til sin Pligt og sit Embede, ingen sacregen Kjærlighed for Ribe Skole. Denne udtalte sig umiskjendeligere i hans bestandige Bægring ved at følge noget andet nok saa hæderligt, nok saa fordeelagtigt Kald, som bed ham at forlade en Skole, der tidligen alt var blevet hans Hjerte kær og dyrebar. Syv Aar havde han som Medbestyrer arbeidet til dens Opkomst, da hans meget ansete og formaende Venner i Hovedstaden, en Gram, en Reiger, en Lintrup, (Mænd, hvis Venstab er os Borgen for Falsters Fortjenester) ønske at drage ham, deres Undsling, nærmere til sig, til Danmarks Hoistole. Ham uafvidende er det kengelige Samtykke allerede forsikret; det kostet ham kun et Ord at bestige den academiske Lærestol. Dog undslaaer han sig derfor, endog med Fare for at synes ustjonsom mod sine Velhyndere. Hvorfor? Folte han sig kanske udygtig til at opfylde de høiere Fordringer? han, som havde betegnet fast ethvert af sine Embedsaar med de grundlærdeste Værker? han, hvis

Bidrag til Romersprogets Lexilogie vidneude om en Kritik og Læsning, der opvakte endog i Udlændet de berømteste Lericographers Misundelse? Sandt er det, han undskyldte sig paa den Grund, at de academiske Lærere efter Datidens Brug hyppigen maatte gaae over fra et Lære-fag til et andet, ret som maatte en Professor overalt i Videnskabernes grændselose Rige være lige bevandret. Ogsaa er det rimeligt nok, at denne Skif ikke behagede en Mand, hvis Studier aldrig pleiede at spille paa Overfladen; men sikkert behovede han mindre, end mangen anden, at frygte for en saadan Omverling. Det er ikke blot den ubmerkede Philolog, som viser sig i vor Falsters Arbeider, ogsaa den grundige Theolog, Philosoph, Historiker, er overalt kjendelig. Og Kraft som Lyt havde han til anstrenget Flid, naar Pligt og Ere kaldte. Nei! Ribe Skole fængslede ham. Det var den sande Grund. Eller skulde nogen endnu være af anden Menig? Hvi afsleg han da syv Aar sildigere at drage til Roeskilde som Skolens Bestyrer? Til dette Embede manglede han dog vel ikke Lærdom og Dnelighed? I Indkomster skulde han have vundet anseligt; og Falster var Huusholder, streng Huusholder: han miskjendte ingenlunde Værdien af en ærlig erhvervet Formue. Her kan man dog vel faste Lid til hans egen Erflæring, at Kjærlighed til Ribe Skole var eet af de Vaand, som holdt ham tilbage, og udentvisl eet af de stærkeste; thi han nævner det først. Ei heller finder jeg i denne Tilboelighed en uopleselig Gaade. Ved levende at tænke os i Mandens Sted, ville vi uden Vanstelighed kunne forklare os dens Oprindelse.

Det var i det attende Aarhundredes tolvte Aar, i Maaneden October, at Falster første Gang betraad Ribe Skole. Hvor maa han have studset ved Synet, som her mødte

hans forskende Die? En faldefærdig Bygning, skumle, smudsige, utatte Bærer, gjennemfuste af det sludfulde Efteraars hylende Storme!

Og Disciplene — varé de kanske bortreiste af Mangsel paa Lærere? Kun fjorten tæller han i den hele Skole! Nei flere varé der ikke, men nok, som han snart skulle erfare, til ved Dovenskab og Toilesloshed at velde Lærer og Bestyrer daglige Bekymringer.

Han spørger efter Bibliotheket. Knirkende opvristes den rustne Laas, og han skuér i en Art af Fangebuur en lænkebunden Foliant i Selskab med en Halvsnees ulønede Medsanger, udelukkede fra enhver Forbindelse med det videnkabelige Liv. Hvorledes? Dette er Ribe Skole, den gjennem Seeler beromte Skole, denne frugtbare Moder paa talentfulde Sonner, som sjenkede Kirken saa mangen dygtig Bisshop og Hyrde, Academier og Skoler saa mangen velskikket Lærer og Mester? Her altsaa var det Palladius, et tilkommende Palladium for den renseude Troeslære, sad ved sin Bog mellem syvhundrede Meddisciple? Det var her Historiekskrivernes Krag og Vedel, her Digteren Bording, her Naturforskeren og Sproggrandsteren Ole Borch modtoge den første Veiledning paa den herlige Bane, de nu som evigt lysende Stjerner bestraale? Sorgelige Omverling af Skjebnen, stikket til at røre en Falsters Hjerte; thi han var ædel og hoimodig, deelstagende og kraftfuld. "Zeg skal være din Beskytter og Ben, ædle forladte Moder! dine Borns hærlige Fader", saa lovede han da i sit Hjerte og holdt, hvad han lovede.

Forynget fremblomstrede etter den gamle Skole under hans venlige Pleie; tillidsfuld og taknemmelig flyngede den sig til sin Beskytters mandige Bryst; stedse blev det

giensidige Forhold fortroligere og hjerteligere; og det var ingen ny Erfaring, som her stædfæstede sig, at Medlidenhed i den Edles Barm saare let antager en ommere Natur og uformæret gaaer over til Kjærliged.

Men ogsaa Tæknemmelighed er underkastet den samme Forvandling.

Falster blev elsket af Ribe Skole; han vandt, og maatte vinde, dens Gjenkjærliged.

Kaste vi et Blik paa Mandens Udvortes, hvilken Tillid indgyder ei det aabne, redelige, fritskuende Øie! Hvilkens Klarhed fremlyser af det Indre, hvilken Aandsnærvarelse, hvilken Bevidsthed af Kraft som Billie til at fremme det Gode! Og nu denne Værdighed, som throner paa den styfrie Vandet! denne Sundhed og Livsfylde, som udbreder sig over Ansigtets ædle og regelmæssige Træk! Ja gjerne tilstaae vi, at Skolens Brudgom, hvis Nasyn Kunstueren her har ladet os stue, var mandig-kjøn; mindre blive vi vaer, hvad Samtidige dog tillige berette, at han var blid og indtagende; at han var den Borneven, om hvem ikke blot Skolens, men Byens Ungdom gladeligen flokkede sig; at Drengen, naar Falster nærmede sig, udbrod med Henrykelse: "der er han, der er han", glemte Legebroder og Leg og hoppede ham fortrolig imode. Lykkelig den Skolemand, som Naturen saaledes aubefalede til Ungdommens Kjærliged! Lykkelig overalt det Menneske, hvem det blev saa let ved første Mode at opvække et fordeelagtigt Indtryk af sin Personlighed! Dog priser jeg ham kun forsaaadt lykkelig, hvis han ikke taber ved nærmere at kjendes. Men hvilket Træk funde man nævne i Falsters Nasyn, som skuffede ved for store Forøjtelser? Sandeligen her gjaldt det, hvad Cicero fortæller om Digteren Archias: Mæget ventede man sig af

ham, men fandt endda Forventningen overtruffen. Lad hans Alsyn end nok saa tydeligen robe os den talentfulde, den mandige, den ædle, den sunde og tilfredse Sjæl, som beboede det skjonne Legeme: vilde det da tillige robe os den udmarkede Lærde? Seer man paa dette i Manddomskraft blomstrende Ansigt, at det er ham, som i en Alder af nogle og tyve Åar havde lagt en Læsning for Dagen, den hans Misundere kaldte utrolig og sogte at bevise som aldeles umulig? Men de vidste ikke, at Falster, lig hün Oldtidens Konge, skjondt i en ædlere Hensigt, fordobblede sit Liv ved at berove Sovnen dens sædvanlige Andeel, at ofte Morgendarmringen overraskede ham ved den natlige Lampe fordybvet i Arbeid. Dog — jeg gif ud fra den Sætning, at Falster var elsket af Ribe Skole og maatte være det. Hører da den lærde Flid ei snarere til de agtværdige end elskværdige Egenskaber? Vistnok; men den Kjærlighed, hvorom vi her tale, maa være bygget paa Høiagtelse, og hvilken Kjærlighed kan undvære denne Grundvold? Sikkert aldrig den ædlere. Falster fortjente Høiagtelse; thi han levede ganske for Videnskaberne og sine Pligter. Han var den blide, venlige Bestyrer og Lærer; men han var ogsaa den retfærdige og nidsjære. Uslid og Usædelighed havde i ham en alvorlig, en streng Modstander. Legemlige Straffe ønskede han vel at bortferne fra Skolen, og hvilken ædel Lærer delte ei dette Ønske med ham? men først maatte da Skolen være befriet fra den uopdragne Ungdom, som tillader sig Alt, naar den er sikkret for legemlig Revselse.

Den Skole, hvis Lod det blev at bebyrdes med flige til en værdigere Behandling uværdige Gemytter, nodes til ogsaa at forsøge det strengere Middel til at sætte Fræshed og Uslid tilbørlige Grændser. Ogsaa Falster maatte i Be-

gyndelsen griben til dette Middel for at oprette den aldeles forfaldne Skoletugt. Men snart vaagnede en bedre Aand i Skolen. Ungdommen lærte at sætte sin Ere i Flid og Duelighed, ikke i Ladhed og dens kaade Tidsfordriv; man prøvede ikke længere at trodse Styrerens faste Willie, men hengav sig gjerne til hans faderlige Veiledning. Skolen tilvandt sig efter det Offentliges Tillid; aarlig vorste dens Pleiesonners Antal, og man satte en Glæde i at være, en Ere i at faldes, en Discipel af Falster.

Zeg har nævnet nogle af Mandens Fortjenest^e, som i Forbindelse med det heldigste Udvortes ikke kunde mangle at indghyde den Heiagtelse, som her maa være uadskillelig fra Begrebet af Kjørlighed. Forgiæves stræber jeg i den indskrænkede Lid endog blot flygtigen at berøre dem alle. Spørge vi: Hvo talede med Barne Skolens Sag hos dens høje og ødle Foresatte? Hvo var den første, som forestilte Nodvendigheden af en ny Skolebygning, af en Bogsamlings Anstaffelse? Svaret er Falster. Hvo samlede omhyggeligen og bevarede fra Undergang de Breve og Beviser, som sikrede Skolens Indkomster? Hvo forsøgte uden Menneskefrygt og Personsanseelse dens lovlige Rettigheder? — Falster. — Hvo forte med samvittighedsfuld Noiagtighed Skolens Regnskab; hvo anbragte dens Formue paa den forsigtigste Maade, hwoaabnede den nye Indtægtsfilder? — Falster, sandelig Ingen mere end Falster. Han modtog en fattig, efterlod en med Hensyn til Tiden velhavende Skole. Skulde jeg her frygtsom undvige at nævne nem Falsters Værk, at Skolerne i Lemvig, Ringkjøbing, Holstebroe, nedlagdes, og disses Indtægtsfilder for største Delen hidlededes til Nibe Skole? Wel hjender jeg den øste fremferte Klage, at Jyllands Vestkyst derved ubilligen er blyttet for lærde Undervisningsanstalter; men, voher jeg

end ikke at paaстaae dette Nærks Fortjenstlighed i det Hele, gjælde maa det dog som et Beviis paa Mandens Omsorg for sin Skole. Og saa meget troer jeg med Sandhed at kunde tilføie: jo nærmere nogen kunde de nævnte Skolers skræbelige og afmagtige Tilstand, desto mindre vilde han finde Grund til at beklage deres fuldkomne Oplosning. Skulde det endelig være aldeles tilfældigt, at just under Falsters Bestyrelse, og medens han som en god Genius vaagede over sin Skole, fremstod den ene Hædersmand efter den anden, som ved milde Gaver søgte at forbedre nu den slettonnede Lærers, nu den duelige, men fattige Lærlings nedtrykkende Vilkaar? Paa den Tid var det, at Navnene Foss og Scheel, Friis og Krabbe, Pouch og Vedel, og Mahler og Farber og Schade antegnedes blandt denne Stiftelses ædelmodige Belgjørere. Skulde det være usandsynligt, mener jeg, at Falster hos disse og flere den Tids Medlinge har været sin Skoles Talsmand? Og var han det end ikke ligefrem; det var dog ham, der opvakte nærede og vedligeholdt Allmenighedens Opmærksomhed og Yndest for Ribe Skole: den Kilde, hvorfra en saadan Belgjørenhed rimeligt og naturligt kan udledes.

Maatte da ikke en saadan Bestyrer, en saa elstelig, saa agtværdig Bestyrer, der saa ganske levede for sin Kære Skole, nødvendigen være elsket af den igjen? Han maatte det. Han var det.

Endnu beklædte Falster ikke den øverste Plads i Skolens Bestyrelse, men havde i en Række af Åar som Lærer og Medbestyrer vist, hvad man kunde vente sig af hans Duelighed og Iver, hvis en heiere Post blev ham betroet: da Thura, Skolens Ven og midkjære Foresatte, erklærede offentlig, at Ungdommen "med ikke mindre Fryd end Frugt" besegte hans Underviisning.

Et saabant Vidnesbyrd fortjente fun den elskede Lærer. Og siden, da han i Spidsen af sin blomstrende Skoless talrige Ungdom tildrog sig almindelig Opmærksomhed som sin Tidsalders ypperste Skolemand, da de Mænd endog, som stode Chronen nærmest: en Tott, en Rosen-Franz, striftligen bevidnede ham deres Høiagtelse og attraaede hans Benskab: skulde han da mindre fanske have været i Besiddelse af sin Skoless Hengivenhed? eller var det ikke meget mere just denne Hengivenhed, som laante Rygtets Vinger for overalt at udbrede hans erkendte Fortjeneste?

Falsters Disciple ere ikke mere. Den sidste af dem, Oldingen den hundreårige Ewald, samledes forrige Aar med sin forevigede Lærer. Dog een af disse, den ogsaa af Ribe Skole fortjente Corrector Hansen, har med taknemmelig Haand opreist sin fortjensfulde Lærer et værdigt Mindesmærke, i det han har givet Efterverdenen en tro Skildring af Manden, som han var og levede og virkede.

Der læse vi, at Falster var elsket blandt Høie og Lave, blandt Unge og Gamle, men ingensteds mere end i sin nærmeste Kreds af Disciple og Medlærere. Og havde vi end ikke dette blivende Vidnesbyrd af een blandt Falsters hundrede og atter hundrede Tilhørere: ei var dog den Land, som besjælede de øvrige, uddod og forsvunden. End fortæller Sonnen, hvad han af Faderen har hørt om hans Ungdoms usforglemelige Rector, og Falsters Navn udtales saa vidt om Land, i Danmarks, i Norges fjerneste Egne, med nedarvet Beundring og Kjærlighed.

Saa lønnede da Skolen sin Brudgoms Omhu og Hengivenhed med den inderligste Gjenkjærlighed. Ogsaa viste

den sig, trolovet med Falster, fra samme Stund i en anden og elskeligere Skikkelse end hidtil. Vel varer ser hun drede Aar henrundne over dens Isse fra første Gang, den skuede Lyset i Kirkens Moderskjod; men ei var dens Ungdom og Skjønhed afhængig af Aar, ei bundet til Menneskelivets uforanderlige Skifter mellem Bugge og Grav.

Ligesom man fortæller om Nordens Guder, at fun Idunnas Ebble forlenede dem Ungdom og Skjønhed, saaledes var kjærlig Omsorg det Idunsæble, der alene formaaede at gjengive Kirkens Datter det blomstrende Udseende. Falster rakte hende sin Haand, ledet af en reen og ødel Tilboielighed — hvo kan twivle derom? — endskjoudt han saalidet var blind for hendes astagende Flor, at han endog er naerved at gjøre denne Tilboielighed til Maal for sin egen Satire. Men udentvivl hvidskede et lønligt Haab, at han var den af Skebnen Udsæt, der kunde frelse den Hulde fra en sorgelig Forvandling, hvorunder hun suffede. Og dette Haab skuffede ham ikke. Snart seer han ikke længere i sin Trolovede den alderstegne Matrone, der far rigen tilmaaler sin Husbonde Brødet; han seer den sagre, hengivne Brud, som er stolt af at kalde ham sin, uden anden Udsigt for Dieblifiket end Armod og Kjærlighed; han seer en deltagende Veninde, som værner om hans Tilfredshed, bortsmler hans Kummer, gjætter og forekommer hans Onster; han seer en huld Selstabberinde, sin Lands, sit Hjertes Fortrolige, der gjerne vandrer med ham blandt de herlige Levninger fra den classiske Oldtid, folger hans Tankers Gang, hans Holesers Flugt; han seer endeligen, og seer med Henrykelse, den fromme Moder, omflyngen af en haabefuld Ungdom, der af hende har lært at kalde ham Fader, at agte og elske ham som den ypperste blandt Belgjørere. Saaledes forvandlet seer han sin Tro-

lovede, og nu begribe vi, at intet uden Døden kunde adfille ham fra den elskede Skole.

Intet uden Døden. O, at den kunde det! Sørgende komme vi ihu, at Falster er ikke mere. Hjist under Kirkeens Hvælving, i de Fossers Grav, gjemmes hans Støv. Der hvilede det nu alt i fem og halvfjerdstydte Åar. Dog er han efter saa lang Tids Forløb ifle glemt endnu af sin Kjære Esterladte. Nert modtager hans Ungdomsbrud af Bennehaand den Elskedes Billed, indvier det en Plads ved Siden af den tidligere bortgangne Bens, og omslynger begge med eviggronne Kransse, med uforviselige Blomster.

Mildt bevæget er hun Vidne til den skjonne Højslelse, som forener hendes Sonner, Paarørende og Venner til end at oprette et Minde, betegnet med de dyrebare Navne af Thura og Falster: et Minde, som efter Århundrede skal vidne for Esterlægten, at Tiden vel formaaer at linde Savnet, aldrig i et ødelt Bryst at svække Grindringen af Venstfab og Kjærlighed.

Skoleesterretninger.

Ved det forrige Skoleaars Slutning var Discipeltallet 38, af hvilke 3 afgik til Universitetet, nemlig Christian Frederik Müller, en Son af Bisshop Müller i Ribe, Niels Viborg Müller og Hans Nicolai Müller, begge Sonner af Sognepræsten Müller i Gram. Alle tre erholdt ved Examen artium Hovedcharakteren Laudabilis.

I Skolearets Løb blevne V. Thorup, og V. C. Ussing af Æde Classe udmeldte i den Hensigt at forlade Studeringer og anbringes i andre Fag.

Derimod vare i Octobermaaned følgende Disciple opagne: 1, Theodor Erhardt Johannes Bøggild, en Son af Sognepræsten Bøggild i Sønderborg, Ringkøbing Amt, 2, Andreas Christian Riis, en Son af Landmand Riis, Eier af Seemgaard ved Ribe, og Jørgen Jørgensen, en Son af Skolelærer og Kirkesanger Jørgensen i Ribe. Skolen er altsaa for Tiden besøgt af 36 Disciple, alle studerende, som ere inddelte i fire Classer og anføres her i den Orden, som ved Censuren i Julimaaned bestemtes.

IV Classe.

A, de, som iaar agtes dimitterede til Universitetet i Kjøbenhavn:

1, Knud Peter Callsen, en Son af Skipper Callsen i Flensborg,

- 2, Henrik Georg Marinus Hansen, en Son af Sognepræsten Hansen til Lundum og Hansted, i Skanderborg Amt,
 3, Harald Ussing, en Son af Hospitalsforstander Ussing i Ribe, og
 4, Michael Bendix Holst Koch, en Son af Provst Koch i Dostrup, Ribe Amt.

B, de øvrige, som blive tilbage i Classen:

- 1, H. A. Krøyer, 2, E. P. V. Wolf, 3, L. Thurah, 4, H. Lund, 5, M. Th. Mæzen, 6, H. J. Jørgensen, 7, H. Th. Thorup.

III Classe.

- 1, J. H. Holm, 2, Th. C. Glensburg, 3, C. Brasen, 4, A. C. Greibe, 5, C. L. Dynesen, 6, C. Th. E. Bruun, 7, C. St. Seiberg, 8, C. Tvede, 9, C. F. Koch, 10, J. B. R. Smith, 11, H. D. Brarup, 12, H. Tvede, 13, Th. F. Brasen.

II Classe.

- 1, C. E. Hansen, 2, J. P. Biskou, 3, Th. E. J. Bøggild, 4, F. E. M. Randrup, 5, H. C. Riis, 6, C. A. Glensburg, 7, C. H. Thurah, 8, H. J. Pontoppidan.

I Classe.

- 1, L. O. Bær, 2, Th. Ussing, 3, J. J. Bær, 4, J. Jørgensen.

Skolen har iaar tabt een af sine ældste Lærere, i det Cand. Theol., Adjunct P. T. Hansen, hvis Helbred al-

lerede forrige Åar ved en langvarig Sygdom var undergravet, atter blev angreben af samme, og den 16de Juli d. A. efter Ansøgning i Maade entlediget med Pension, hvilken dog neppe var blevet ham tillagt, forend han den 25de næstefter afgik ved Doden.

Som dimitteret fra Ribe Skole er han omtalt i Programmet for 1824, og hans Examenscharacterer anførte paa Tabellen i Programmet for 1830. Siden 1807 har han tjent her ved Skolen, først som Timelærer indtil 1810, og derefter som Adjunct.

De Lærefag, han havde paataget sig, var fornemmelig Latin og Dansk. I det første Sprog var han Lærer for den nederste Classe, saalænge Skolen havde kun 3 Classes; men, da en 4de i Året 1814 blev oprettet, ogsaa for 2den Classe. Undervisningen i Modermaalet besorgede han 1807—17 i 1ste Classe, i Året 1818 tillige i 2den og 3die, i den følgende Tid allene gjennem hele Skolen. 1810—18 var han desuden Lærer i Naturhistorie, og siden 1829 ogsaa i Sang.

I de Åar, i hvilke han ene foretød Undervisningen i det danske Sprog, ere 90 Disciple dimitterede, hvoraf 4 have erholdt for dette Fag ved Examen artium l. p. c., 59 laud., 26 laud. illaud. og 1 n. c.

I Sprogtimerne benyttede han gjerne Lejligheden til at meddele Disciplene allehaande Sagkundskaber, samt vokke deres Forstand og Opmærksomhed for Naturen og det daglige Livs Erfaringer.

Saalænge Kræfterne tillode det, besorgede han sine Forretninger med Nejagtighed, og behandlede sine Læringe paa en Maade, der indgjod Fertrelighed og Tillid. Under hans Sygdom, som vedvarede uafbrudt fra Begyndelsen af sidste Januarmaaned, har Cand. Theol. C. P. Ussing

været antaget som Hjælpelærer, og vil nu ved det nye Skoleaars Begyndelse blive aflost af Cand. Theol. Carl Edward Thorup, der under 31te Juli er blevet constitueret i den afdode Adjunct Hanssens Sted.

Sangunderviisningen, som fra Januar til April var blevet afbrudt, fortsattes derpaa igjen, da en midlertidig Lærer med den Kongelige Directions Tilladelse ogsaa heri blev antagen.

For at støtte Rector, hvis Underviisningstimer hidtil vare 29, og derover, om Ugen, nogen Lettelse, tillod den Kongelige Direction ved Skrivelse af 2den Januar d. A., at Capellanen til Domkirken, Pastor Müller, maatte paaatuge sig for Timebetaling den Underviisning i det hebraiske Sprog, som Rector fra Novbr. 1833 intil Januar 1841 havde besorget.

Forslag til nye Lære- og Læsebøger er ikke støet i det sidste Skoleaar, ei heller har Lectionstabellen for Wintersemestret 1840—41 været nogen Forandring underkastet. Ogsaa for Sommersemestret var den iøvrigt som forhen; kun i Timerne 11—12 og 5—6 ere enkelte Fag omsatte saaledes, som herefter anført.

	Mandag.	Tirsdag.	Onsdag.
11—12	Calligraphie . 1		Calligraphie . 2
	Naturhistorie . 2	Sang	Latin 3
	Dans 3		Dans 4
	Hebraisk 4	Græst 4	
5—6	Gymnastik . { 1		Gymnastik . { 1
	2		2
	Græst 3	Gymnastik . { 3	Græst 3
	Græst 4	4	Græst 4

	Torsdag.	Fredag.	Løverdag.
11—12	Latin 4 Calligraphie . 3 Hebraisk . . . 4	Sang	1 Dans 2 2 Calligraphie . 3 3 Græsk 4 4
5—6	Gymnastik 1 2 3 4	Gymnastik 3 4	Calligraphie . 1 Tydsk 2 m. n. p. af 3 Geographie . 4 m. s. p. af 3

Til Skoletimernes Indstrekning er gjort en Begyndelse i den til Approbation indstillede Lectionsplan for det næste Semester. Imidlertid vil muligen en Normallektionstabell efter Rector Glemmers Ønske, der ogsaa er mit, blive bekendtgjort til ufravigelig Esterlevelse for alle Skoler.

Hvad Undervisningen og dens Fremgang i det sidste Skoleaar angaaer, meddeles følgende Oversigt, udbragen, for mine Medlæreres Vedkommende, af deres egne Indberetninger.

D a n s k.

(Adjunct Haußen og i deunes Sygdom Candidat Ussing.)

III og IV Classe: Skriftlige Udarbeidelser og Øvelse i Declamation, hvortil Sanders Odeum benyttedes.

I og II Classe: Orthographiske Skriveøvelser samt Veiledning til en reen og tydelig Oplæsning i Forbindelse med grammatiske Analyse. I 1ste Classe er Vissens mindre, i 2den Classe en Deel af hans større Sproglære gjennemgaat.

L a t i n.

(Rector Thorup i de 2de overste, Adjunct Haußen eller hans Vicarius i de nederste Classer.)

IV Classe: Cicero de finibus bonorum et malorum, 3die Bog, den 1ste Tale mod Catilina, Talen pro T. Au-

nio Milone, Cæsars Bellum Gall., 2den, 3die og 6te Bog, Horatases Oder, 3die Bog, Virgils Æneide, 5te og 6te Bog. Noget af det Af sorte (deriblandt Æneidens 5te Bog) var forhen læst og blev iaar repeteret. Efter Schaafs Haandbog læstes de romerske Antiquiteter. Lovrigt som forrige Åar.

III Classe: Cæsars Gallerkrig, 7de Bog, Ciceros Tale pro Lege Manilia, Virgils Æneide, 6te Bog. De sædvanlige Stiilovelser og Pensa af Grammatikken.

II Classe. Øverste Parti: Cæsars B. Gall., 5te Bog, 1—32 Capitel; nederste Parti: af Cornelius Dion, Iphicrates, Chabrias, Timotheus. Begge Partier i For- ening: Alcibiades, Thrasybulus, Conon. Af Brøders Lec- tiones fra Side 18, Cap. 1, til Side 47, Cap. 2. Weinschenecks Stiilovelser til Afdeling II, Nr. 6.

I Classe: Øverste Parti, af Cornelius Nepos, Miltiades, Pausanias, Simon, Lysander, og tillige med neder- ste Parti Blochs Elementarbog, 2det Cursus, fra Nr. 16 af Fabulæ Æsopicæ til IV Afdeling.

Af Weinschenecks Stiilovelse har øverste Parti gjen- nemgaet forfra indtil Afdeling III, og nederste fra Be- gyndelsen til Nr. 3 i Afdeling II.

G r æ f E.

(Rector Thorup i øverste, Adjunct Adler i de nederste Clæsser.)

IV Classe: Herodots 3die Bog, Cap. 1—61., Pla- tos Apologie, Homers Iliade 1ste, 2den, 4de og 8de B., af hvilke 1ste og 2den Bog, som varre læste i 3die Classe, her bleve repeterede.

III Classe: Herodots 5te Bog fra Cap. 1 til 62 og 2den Bog af Iliaden. Desuden har det øverste Parti alene læst paa egen Haand Herodots 4de Bog fra Cap. 160 til Enden, og Iliadens 1ste Bog fra B. 410 og ud, hverti

de paa Skolen ere blevne eraminerede. Af Langes Grammatik er Accentlæren og Velslangsreglerne, samt valgte Stykker af Syntaxis, gjennemgaaede, og den etymologiske Deel i det Hele repeteret.

II Classe, øverste Parti: Arnesens Lærebog, Side 11—35, og Herodots 3die Bog, Cap. 39—51, ligeledes den etymologiske Deel af Grammatiken; nederste Parti af Arnesens Lærebog Side 1—11; af Grammatiken Formlæren indtil Verba paa μ.

Hebræisk.

(Timesører: Pastor Müller.)

IV Classe: Dimittenderne have repeteret 1ste Mosebog, de 20 første Cap. af 2den Mosebog, af 3die Mosebog 10—18 Cap. samt 20de, 21de, 31te og 32de Cap.

De Øvrige i 4de Classe have repeteret 1ste Mosebog, 1—42 Cap. togange og Resten een Gang. Desuden har hele Classen cursorisk læst de 7 første Cap. af Dommernes Bog, paa 5te Cap. nær, som blev gjennemgaact for dem, hvad ogsaa er skeet med Joels Prophetie.

III Classe: Det øverste Hold har læst fra 9de til 32de Cap. af Genesis; de Øvrige, foruden de nødvendige Afsnit af Grammatiken, fra 1ste Cap. til 3die Cap. 6 B.

Neligion.

(Adjunkt Suhr.)

IV Classe: Krog Meyers Lærebog § 1 til § 139 er lagt til Grund for Undervisningen, ligesom og Dr. Suhrs Bibelhistorie, af hvilken det gamle Testamentes Historie og det nye Testamentes indtil Jesu Liv er gjennemgaaet. Religionssudarbeidelser ere skrevne af Disciplene tvende Gange om Maaneden. Johannes Evangelium er læst paa Græst.

Med Dimittenderne er i dette Åar gjentaget alt, hvad de skulle præstere til Examen artium.

III Classe: Krog Meyers Lærebog § 89—164. Apostlernes Historie samt hele det gamle Testamente.

II Classe: Christendommens Hovedbindhold efter Balles Lærebog. I Bibelhistorien det samme Pensum som overste Classe.

I Classe: Hele Balles Lærebog. I Bibelhistorien fra Salomons Død til Jerusalems Ødelæggelse af Rømerne, som og det nye Testamente's Historie. Flere Psalmer ere lærtet udenad.

Geographie.

(Adjunct Adler.)

IV Classe og overste Parti af III. Efter Riis' Lærebog den mathematiske og physiske Geographie, Indledning til Europa, Norge, Sverrig, Rusland, Preussen, Tyskland, Østerrig, Nederlandene, Belgien, England, Portugal, Spanien, Frankrig og Schweiz.

II Classe og nederste Parti af III. Efter Ingerslev, hele Asien, Afrika, Amerika, Australien, den almindelige Indledning til Geographien, den specielle Indledning til Europa, Danmark. Maanedlig have Disciplene tegnet et Kort efter Opgave.

I Classe. Efter Rosods mindre Geographie: Grundtrækene af den mathematiske og physiske Geographie, Europa, Asien, Afrika, Amerika, Australien. Ethvert Lands physiske Geographie er behandlet med samme Udforslighed som i de højere Classer, men for det meeste meddeelt ved mundligt Foredrag, med saare lidet Henviisning til større Lærebøger.

H i s t o r i e.

(Adjunct A d l e r.)

IV Classe med øverste Parti af III. Middelalderens Historie af Frankrig, England, Portugal, Spanien, Østdeland, Italien, Nederlandene, Schweiz, Rusland, Preussen, det østrom. Rige, Polen, Uugarn, Tyrkiet, Mongoler, Araber og øvrige Asiatiske Folk, alt efter Ball med Henviisninger til Rosfods udførligere Lærebog og ledsgaget af mundtlig Udvikling.

Med IV Classe alene: Estrups Grundlinier af den gamle Geographie, Frankrigs og Englands Historie fra Revolutionens Udbryd til vore Dage.

Med Dimittenderne er den hele gamle og nyere Historie repeteret, den første efter Langbergs Udgave af Rosfods udførligere Lærebog.

II Classe med nederste Parti af III. Danmark, Norge, Sverrig og Rusland efter Rosod. Hjorts Chronologiske Tabel. Hver Maaned have Disciplene tegnet et historisk Kort efter Opgave.

I Classe. Med hele Classen: Historiens markværdigste Begivenheder efter Rosod forfra til Reformationen. Desuden med det øverste Parti alene fra Carl den Stors til vore Dage.

A r i t h m e t i k.

(Overlærer Hansen.)

IV Classe: Først og repeteret alle tre Cursus af Bjørns Lærebog.

III Classe: De to første Cursus af samme.

I og II Classe: Øvelse i praktisk Regning.

G e o m e t r i e.

(Overlærer Hansen.)

IV Classe: Plangeometrie, Stereometrie og Trigono-

metrie efter Bjørns Lærebog. Plangeometrien to Gange gjennemgaaet.

III Classe: Den øverste Afdeling § 99—145, den nederste § 1—119 af Plangeometrien efter Bjørn. Efterat disse Pensa vare repeterede, have dernest begge Partier i Forening gjentaget § 1—99.

Naturhistorie.

(Overlærer Hansen.)

IV og III Classe: Af disse Classer have 6 Disciple nydt Undervisning i Naturhistorie og gjennemgaaet af Dreyers Lærebog fra Begyndelsen til Side 172, eller de tre første Classer af Dyreriget.

II Classe: Dyreriget og Mineralriget efter Funkes Lærebog.

I Classe: Dyreriget ligeledes efter Funke.

Tydsf.

(Overlærer Hansen.)

IV Classe og øverste Parti af III: Meyers Haandbog, Side 57—415. Behrmanns S. 1—150.

II Classe og nederste Parti af III: Campes Robinson, 29de og 30te, samt 1ste til 17de Aften.

Franſf.

(Adjunct Suhr.)

IV Classe med øverste Part af III: Borrings etudes litt. fra Side 71—110 og fra 219—325. De i Grammatiken lærte Regler ere anvendte mundtlig og skriftlig efter Prof. Abrahams Stiilovelser.

II Classes øverste Part med nederste Part af III: 4—8 Bog i Telemaque; i Grammatiken hele den etymologiske Deel. Mag. Ingerslevs Formlære er brugt til mundtlig Oversættelse fra Dansk til Franſt.

Nederste Parti: Gedikes Læsebog fra Side 1—61.
I Grammatik som øverste Part.

Til Skolebibliothekets Forøgelse er det sædvanlige
Tilstud af 30 Aar. bevilget for Aarene 1840 og 41;
men, da Resolutionen desangaaende først er falden d. 20. ^{Juli}
d. A., har man endnu ikke funnet anvende den hele Sum
til Begers Indkøb. Bogsamlingens Tilvært bestaaer hid-
til af følgende Skrifter, hvorfaf den største Deel er sendt
fra den Kongelige Direction for Universitetet og de lærde
Skoler. De af Rector indkjøbte ere betegnede med *.

Baggesen, A. Den danske Stat. Kbhv. 1840.

Bang, O. L. Forhandlinger ved Kbhvs Universitetsfest
den 6. Juli 1840. Kbhv. 1840. fol.

— Det Kongl. Frederiks Hospital i Kbhv. Progr.
Kbhv. 1840. 4.

— Tale paa Kong Chr. 8. Fødselsdag. Kbhv.
1840.

Barfod, S. Brage og Idun. 3 B., 4 B. 1. H. Kbhv.
1840—41.

Beckers Verdenshistorie, overs. af Riise. 1 B., 2 B.
H. 1—6. Kbhv. 1840—41.

Becker, T. Orion, 3 B., 4 B. H. 1—3. Kbhv. 1840—41.

Bloch, S. N. J. Fortsatte Undersøgelser om det gamle
Helleniske Sprogs rette Udtale. 1 H. Progr. Ros-
kilde 1840. 4.

Borgen, V. A. Efterretninger om det von Westenste In-
stitut. Progr. Kbhv. 1840.

Borgerdydskolen i København i Skoleaaret 1839—40.
Progr. Kbhv. 1840.

- Bricka, Th. T. Guil.* De malleo humido in homines
translato P. I. Diss. Hauniæ 1840.
- Budget for Året 1841. Rhvn. 1841. 4.
- Catulli, Tibulli et Propertii opera ad opt. ex. fidem re-*
censita. Cantabrigiæ 1702. 4.
- **Cicero's Werke*, übers. 25, 47—49, 54, 55, 57, 58
Bändchen. Stuttgardt.
- Claudiani* quæ extant. Rec. Nic. Heinsius. Amstelo-
damiæ 1665.
- Dahlerup, E. A.* De uleere ventriculi perforante. P.
poster. Diss. Hauniæ 1841.
- Drejer, S. Th. N.* Elementa Phyllologiæ. Diss. Hau-
niæ 1840.
- Egilsyn, S.* 21—21 Bøf af Homeri Odyssea a íslensku
utlagdar. Progr. Videyar Klauſtri 1840.
- Elberling, C. Gu.* Narratio de T. Annio Milone. Progr.
Hauniæ 1840.
- Epicteti manuale et sententiae*, quibus accedunt Tabulæ
Cebetis etc. Curavit H. Relandus. Traj. Bat. 1711. 4.
- Eſchricht, D. S. og Schouw, J. S.* Afbildninger af
Dyr og Planter efter Dict. d. sc. n. 7 h. Rhvn.
1841.
- Examenslister for Ex. art. 1840.*
- for en extraord. Ex. i Dec. 1840.
 - for Sorøe Academie 1841.
- Fenger, C. Æm.* Quid faciant ætas annique tempus ad
frequentiam et diurnitatem morborum hominis adulti.
Diss. Hauniæ 1840.
- **Griedemann, S. T.* Paränesen für studierende Jüng-
linge. 2, 3, 4 B. Braunschw. 1833—39.
- Frontini* (Sext. Jul.) Strategematicon Libri III., Stra-
tegicon I. Ed. I. Valart. Lutetiae 1763.

- Grønlund, J. Skoleefterretninger om Helsingør Lærde Skole. Progr. Odense 1840.
- Horatius c. com. varior. et scholiis integris Joh. Bond.*
Accedunt indices locupl. accur. C. Schrevelio. Lugd. Bat. 1670.
- Hundrup, S. E. Om Bibliotheker og Bøger i det gamle Rom. Progr. Khvn. 1840.
- Hübertz, J. R. Om Bevægelsen i den danske Befolknings. Khvn. 1840.
- Jahn, J. H. S. De danske Auxiliairtropper i den spanske Successionskrig. 1—2. h. Kbhv. 1841.
— Det danske Auxiliaircorps Historie i engelst Tjeneste fra 1689—97. Kbhv. 1840.
- Ingemann, B. S. Stjernebilledernes Symbolik. Progr. Kbhv. 1840. 4.
- Ingerslev, C. S. Om det lærde Skolevæsens Tilstand i nogle tydste Stater og i Frankrig. Kbhv. 1841.
- Kielsen, O. V. Om et heelt Tals Oplesning. i Factorer. Progr. Kbhv. 1841. 4.
- Rnudsen, H. Joachim Rønnow, udvalgt Bisshop til Roesskilde. Kbhv. 1840.
- Krarup, N. B. Beretning om Borgerdydsskolen paa Christianshavn. Progr. Kbhv. 1840.
— Underviisningsmaaden i Borgerdydsskolen paa Christianshavn. Progr. Kbhv. 1841.
- Krøyer, H. Naturhistorisk Tidsskrift. 3 B. 2—5 h. Kbhv. 1840.
- Kønigsfeldt, J. P. E. Genealogiske Tabeller over den oldenborgske Stamme. Kbhv. 1840.
- Lange, F. Almindelig Grammatik. 1. h. Kbhv. 1840.
- Lassen, N. Chr. N. Oversigt over de phanerogame Planter efter Sexualsystemet. 1. Afd. Progr. Aarhuus 1841.

Lectionscatal. for Vintersemestret 1840—41 ved Kbhvns.
Universitet.

— Samme paa Latin.

Lectionscatal. for Sommersemestret 1841.

— Samme paa Latin.

Lengnich, J. C. L. Genealogiske Tabeller i 5 H. Kbhv.
1839—41.

Longos: Daphnis u. Chloe. Aus dem Griech. übers. durch
J. G. Krabinger. Landshut 1809.

Lübkert, J. H. B. De hæresi Priscillianistarum. Diss.
Hauniæ 1840.

Mansa, J. S. Kort over den sydlige og nordlige Deel af
Fyen samt Als og Læsø. 2 Bl. Kbhv. 1840.

— Norrejylland. Pl. 1. Kbhv. 1841.

Meisling, S. Grundtrækene til det spanske Sprogs
Grammatik etc. Kbhv. 1841.

Melchior, N. G. De Myotomia oculi, Diss, Hauniæ 1841.

Molbech, C. Historisk Tidskrift. 2. B. 1—2 Hefte.
Kbhv. 1840—41.

— Bidrag til en Historie og Sprogstildring af de
danske Bibeloversættelser fra det 16de Aarh. Progr.
Kbhv. 1840. 4.

— Dansk Dialectlexicon. H. 1—6. Kbhv. 1833—40.

Müllerz, A. S. Frederik den Sjettes Minde. Progr.
Kbhv. 1840.

Mørch, B. S. Om Grændserne for den historiske Under-
viisning i de lærde Skole. Progr. Kbhv. 1840.

Nissen, S. S. S. Alphabetisk Fortegnelse over det græ-
ske Sprogs uregelmæssige og defective Verber. Progr.
Kbhv. 1840.

*Orellii, J. C. Onomasticon Tullianum. P. I—III. Turici.
1836—38.

- *Pauly, A. Real Enzyklopädie der klassischen Alterthumswissenschaft. 1—24 Liefr. Stuttgardt 1837—40.
- Petersen, S. C. Tidsskrift for Litteratur og Kritik. 3. Narg. 1841. 1—6. H.
- Petursson, P. Historia ecclesiastica Islandiae. Ab anno 1740 ad an. 1840. Hauniæ 1841. 4.
- Polyæni Strategematum libri VIII, Justo Vulteo interprete. Rec. Pancratius Maarvicius. Lugd. Bat. 1691.
- Ramus, C. Algebra og Functionslære. Åbhv. 1840. 4.
- Ræff, G. R. Morstabslæsning for den danske Almue. Ny Næffe. 2, 3, 4 H. 1840. 1 H. 1841.
- Reumert, L. J. A. De symptomatibus venæ cavæ. Diss. Hauniæ 1840.
- Rimestad, C. V. Marco Poles Beskrivelse af det østlige asiatiske Høiland forklaret. 1. Afd. Progr. Åbhv. 1841.
- Røgind, J. Forsøg til at antyde Videnskabens Forhold til Livet i Almindelighed og Skolen i Særdeleshed. 1. D. Progr. Marhns. 1840.
- Saxtorph, J. C. De funieuli umbilicalis prolapsu. P. poster. Diss. Hauniæ 1840.
- *Schirlitz, B. A. Lateinisches Lesebuch, 3te Ausgabe. Halle 1837.
- Selmer, G. P. Akademiske Tidender, 4 B. 4 H. Åhv. 1841.
- Statistisk Tabelværk 1, 2 H., 3 H. 1, 2 Afd. Åhv. 1835—10.
- Stephani, II. Thesaurus græcæ lingvæ Vol. IV. fasc. 5, Vol. III, fasc. II, Vol. IV, fasc. 6. Parisiis.
- Stern, S. 9 Grundtegninger, henherende til Åbhavns Topographie.
- Suhr, J. Enkelte Bemærkninger om det lærde Skolevæsen. Progr. Åhv. 1840.

Taciti opera com. variorum illustr. Rec. J. F. Gronovius.

T. I—II. Amstelodami 1673.

Tauber, E. Biographiske Notitser om Disciple, dimitte
rede fra Aalborg Cathedralskole. Progr. Kbhv. 1840.

Tibullus, übers. v. D. F. Koreff. Paris 1810. 4.

Ugeskrift, dansk, for alle Stænder. 1 Aarg. 1841.
N. 4—7.

Valerius Maximus, overs. af A. K. Holm. Kbhv. 1797.

Werlauff, E. C. Sophia af Mecklenburg, Dronning til
Danmark og Norge. Progr. Kbhv. 1841.

Wesenberg, A. S. Emendationes M. T. Ciceronis epi-
stolarum. Progr. Viborgi 1840.

Virgilius Maro om Landbrug, overs. ved J. Fredlund.
Kbhv. 1813.

Worm, O. Efterladte Skrifter, 4 H. Kbhv. 1840.

— De iis quæ summam spem faciunt in juvene scho-
lastico. Or. ed Rosendahl. Progr. Nykjöbing 1840.

Zutphen, V. Tidens Strom, 8 Blad.

Til Disciplenes Bibliothekcasse er efter Dr. Suhrs
Beretning indkommet i Restancer for f. A. 2 Rbd. 3 Mf. 10 §.
Af de til Bibliotheket Bidrag ydende

Disciple til 1ste August 11 — 3 — -
Af Adjunct Suhr 4 — - - -

18 Rbd. = Mf. 10 §.

Enkelte Boger ere blevne forærede; de Bærker, der ere
anstaffede for Cassens Regning, ere i det sidste Aar;
Blichers Sommerreise i Sverrig.

Borsons Læsning for den barnlige Alder. 18 Hefter.
Dansk Folkekalender.

- Frøplunds Læsning især for Ungdommen. 1 Quartal.
- Holbergs Niels Klim.
- Høsts Frederik den Stores Liv. 2 Dele.
- Ingemanns Waldemar Seier. 3 Dele.
- James: Hugonotten. 2 Dele.
- Richelieu. 2 Dele.
- Roveren. 2 Dele.
- Laurent: Napoleons Levnet.
- Marryat: America. 5 Dele.
- Niøhls Beskrivelse over Jordens Mærkværdigheder.
- Nordisk Skillingsmagazin.
- Norsk Penningmagazin. 1 Aargang.
- Palludan Möllers Venus.
- Rises Archiv. 12 Hefter.
- Schlemils Historie.
- Schows og Eschrichts Afbildinger af Dyr og Planter med Beskrivelse. 5 Hefter.
- Oehlenschläger: Drvareds Saga.
-

Bed den Kongelige Directiens Skrivelse af 3. Novbr 1810 approberedes følgende Fordeling af Beneficier for det sidst forlebne Skoleaar: Det høieste Stipendium, 30 Rbd. r. S., tilstodes 3 Disciple, nemlig K. P. Callsen, G. Ussing og G. Lund af 4de Classe, saaledes at Halvdelen bestemtes til Udbetaling, Halvdelen til Oplag. Det mellemste Stipendium, 35 Rbd. r. S., 7 Disciple: G. G. M. Hansen, G. A. Krøyer, L. Thuraab, S. Th. Thorup, af 4de, V. Thorup, N. L. Dynesen og C. T. E. Bruun af 3de Classe; til Udbetaling vare 15 Rbd., til Oplag 20 ansatte for enhver især. Hansen nyder tillige Understøttelse af det Moltkede Legat. Det laveste Stipendium, 20 Rbd. r. S., 6 Disciple: E. P. V. Wolf, af

4de Classe, J. G. Holm (tillige beneficeret med det moltkeste Legat) A. C. Greibe, M. Tvede, G. P. M. Tvede, G. D. Krarup af 3. Classe. For E. P. V. Wolf og de trende sidstnævnte skalde hele Belobet oplægges, for de øvrige det halve. Fra Underviisning bevilgedes 15 Disciple: M. B. Koch, M. T. Møgen, G. J. Jørgensen af 4de Classe, M. T. Flensburg, M. Brasen, C. G. Koch, M. C. C. Ussing, T. F. Brasen, af 3die Classe, J. P. Bøistou, G. E. M. Randrup, G. E. Thuraah, G. J. Pontoppidan af 2den Classe, L. O. Rør, Th. Ussing, J. J. Bjør af 1ste Classe. For G. C. Thuraah, som extraordinair Gratist, blive Skolepengene at udrede af Stipendiefondens Overstuds. Underviisning mod nedsat Betaling, over eensstemmende med allerhøieste Resolution af 29de Novbr. 1816, forundtes J. B. K. Smith af 3die, T. E. J. Bøggild og C. A. Flensburg af 2den Classe. — Den hele Sum, som af Stipendiefonden anvendtes til Understøttelse i Skoleaaret 1840—41, udgjor saaledes 515 Rbd. r. S. foruden 20 Rbd. i Skolepenge for G. C. Thuraah.

Til Skoleværelsernes Forstjernelse ved vinduers og Døres, Banks og Bordes samt andet Inventariums Istandhættelse og Maling, ligesom ogsaa til Gymnastikapparaternes Forbedring, er den fornødne Sum bevilget og tildeels anvendt. Noget staar endnu tilbage at udføre i Overensstemmelse med det desangaaende approberede Overflag. Udgiftens hele Belob skal blive anført i Fortsættelsen af disse Esterretninger.

Examen begynder d. 13de September og holdes i følgende Orden:

Mandagen den 13de Sptb. Alle Cl. (Dimittenderne indbefattede) Form. latin& St:il. Efterm. dansk Stiil.

Første Værelse. Andet Værelse.

Tirsdagen — 14de — Form. Dimittenderne Mathematik og Tyd&. Alle Classer Religion.
Efterm. alle Classer Hebraisk.

Onsdagen — 15de — Form. Dimitt. og 4. Cl. skriftlig Overs. f. Lat.
Efterm. Dimittenderne Religion og Frans&.

Torsdagen — 16de — Form. Dimittenderne Græsk og Latin. Alle Classer Form. Frans&.
Efterm. Dimitt. Historie og Geographie. Alle Classer Efterm. Gymnastik.

Fredagen — 17de — Alle Classer Latin.

Mandagen — 20de — — — Græsk. Alle Cl. Tyd& og Naturhistorie.

Tirsdagen — 21de — — — Historie og Geographie.

Onsdagen — 22de — — — Mathematik.

Torsdagen — 23de — — — Dansk.

Examinationstiden begynder hver Formiddag Kl. 8, Eftermiddag Kl. 2.

Den os anbetroede Ungdoms Forældre og Paarørende, saavel som andre Skolens Belyndere, indbydes herved til at overvære Examen og den Høitidelighed, med hvilken den sluttet Coverdagen den 25de September, om Eftermiddagen Kl. 3.

Thorup.

REPORT.

©thompson am Schwanenorden zu gr.

344694-54 = 3316 - 1 = 3315

Zusammenfassung — **zur** — **—** — **—** **Aufstellung**

କୁଣ୍ଡଳିତା - 500 - - - ପିଲାରୀ ଏବଂ ଉଦ୍‌ଦେଶ୍ୟରେ

~~RECORDED - 505 - - - - 2013~~

கார்த்திகை = **பெ** = **நீங்கள் முன்**

www.english-test.net

© 2010 by Glencoe/McGraw-Hill

Kampagnen = 1906 = Slaget om den russiske Søarmé og Kina

Digitized by srujanika@gmail.com

திருவாரூபம் = 1326 = திருவாரூபம் + பூத்துறை முறை

ÖSTERREICHISCHE VERLAGS- UND VERtriebs-Gesellschaft

SEARCHED — **INDEXED** — **SERIALIZED** — **FILED** — **SEARCHED** — **INDEXED** — **SERIALIZED** — **FILED**

Stelle 24160: **1. BURG FRANKE**

குறைபாடு வரை கூடிய நிலையில் இதே போன்ற சம்பந்தமாக அதை விடுவது என்று கீழ்க்கண்ட விவரங்களை விடுவது ஆகும்: